

Columbia

Tidning för Columbia-konferensen.

Arg. IV.

ROCK ISLAND, ILL., och Moscow, Idaho, den 2 MARS 1903.

No. 3.

Det är er godt.

Dock säger jag eder sanningen: eder är nyttigt att jag bortgår. Joh. 16: 7.

Det är er godt, o barn, att jag går bort.

Väl synes djupt bedröfvadt edert hjärta;

dock fröjd skall gro ur kvalet innan kort

och evigt lif ur dödens bittra smärta.

Mitt blod bereder mången härlig lott.

Det är er godt!

Det är er godt! Med eld och Andens fläkt

jag döper eder snart, och jag mig ställer

för er förklarad, ej i stoffets dräkt; si! blott ur trampad drufva vinet

kväller,

ur multnad kärna axet mognar blott.

Det är er godt!

Det är er godt! Ej förr'n från moderns sköt

ett barn är afvandt, lär det gå och springa.

Och den, hvars farkost brast för vindens stöt,

han måste djärf i vågors fann sig svinga.

Ja, hjältemodet föds i stormen blott.

Det är er godt!

Det är er godt! I kunnen ej förstå det nu, då blicken skyms af fårars dimma;

dock en gång Herrens trogna kronan få,

och sanningen i skolen klart förnimma.

Tron därför stadigt trots er hårda lott:

det är er godt!

GEROK.

Förtrogen med lidandet.

Es. 53: 3.

Den heliga passions- eller fastlagstiden har nu åter ingått. Dess stora betraktelseämne är Jesu lidande. Den kristna kyrkan får därunder följa sin himmelske Mästare steg för steg på hans marterbana. Det är uttrycksfulla ord, hvarmed den heliga skrift i både gamla och nya testamentet förutsäger och beskriver detta Frälsarens lidande. Låt om

oss läsa några af dessa heliga bibelställen: "Föraktad var han och af andra öfvergifven, en smärtornas man, och förtrogen med lidandet, och lik en, för hvilken man gömmer sitt ansikte, föraktad, och vi aktade honom icke. Sannerligen, han bar vår krankhet och lade på sig vår sveda, och vi ansågo honom såsom af Gud straffad, slagen och plågad. Men han blef sargad för våra öfverträdelser och slagen för våra missgärningar; näpsten lades uppå honom, att vi skulle hafva frid, och genom hans sår blefvo vi helade. Vi gingo alla vilse såsom får, hvar och en såg uppå sin väg, och Herren kastade allas våra synder uppå honom. Han blef pinad och plågad, och han upplät icke sin mun. Lik fåret, som föres till slaktning, och lik ett lamm, som tiger för dem, som klippa det, så upplät han icke sin mun. Genom våld och dom togs han bort; och af hans samtid ho betänkte, att han ryktes bort utur de lefvandes land för mitt folks öfverträdelse, ett syndaoffer för dem?" Es. 53: 3—8. "Se, vi gå upp till Jerusalem, och allt skall fullbordas, som är skrifvet genom profeterna om Människosonen; ty han skall antvandas åt nedningarna och begabbas och skymtas och bespottas, och sedan de hafva gisslat honom, skola de döda honom." "Och han kom i mycket stor ångest och bad ännu ifrigare, och hans svett vardt såsom blodsdropar, som föllo ned på jorden." "Och då han under sitt köfts dagar med starkt rop och fårar hade framburit böner och åkallan till den, som kunde frälsa honom från döden, och blifvit bönhörd för sin gudsfruktaans skull, lärde han, fastän han var Son, lydnad af det som han led." Luk. 18: 31—33; 22: 44; Ebr. 5: 7, 8. Många andra ställen kunde anföras, där ibland i synnerhet hvad som säges om den behandling han rönt och om det lidande han erfor, då offret frambars. Uppsök några sådana ställen, käre läsare!

Men hvartför allt detta utsägliga

både kropps- och själslidande, som vår dyre Frälsare fick utstå? Ordet säger ju, att han varit frestad i allting likasom vi, dock utan synd; hans lidande kunde därför icke vara en följd af egen synd. Nej, det var ett ställföreträdande lidande, ett försoningslidande. Detta framgår så tydligt af ofvau anförda skriftställen och för öfrigt af hela skriften. För hvilka var det då, som han led? Han stod i *vårt* ställe, rättfärdig för orättfärdiga. Det var våra synder han bar i sin lekamen upp på trädet, ty Herren kastade allas våra synder uppå honom, och han är försoningen för våra synder, men icke allenast för våra, utan ock för hela världens. Ingen läropunkt i Guds ord är mera tydligt och eftertryckligt framställt än den om Krisi lidandes ställföreträdande betydelse. Under det vi följa vår Frälsare på marterstråten, få vi således tillägna oss den härliga sanningen, att hvad han gjorde och led, det skodde oss till godo.

Kristus har således öppnat för alla människor en väg till Guds himmel. Synden är borttagen och den eviga rättfärdigheten är framhafd, och nu erbjudes frälsning åt en hvar. "Den, som kommer till mig, skall jag sannerligen icke kasta ut." Är du en syndare, behöfver du frälsning, kom då till Jesus och låt honom få gifva dig allt! Huru saligt att få ösa af denna lifskälla förlåtelse för alla sina synder, nåd för nåd. Hos Jesus är icke blott förlåtelse att få i den stora bättringen och omvändelsen, utan han gifver daglig förlåtelse för vidlådande synder och brister, och tillika nåd och kraft att tillväxa i helgelse, när man vandrar inför honom i hjärtats uppriktiga botfärdighet. Men icke blott denna dagliga nåd gifver Herren under pilgrimsfärden, utan vid dess slut skall han fullkomligt frälsa sitt folk till det eviga lifvet.

Må vi under denna fastlagstid få röra mycket välsignelse från honom, som var "förtrogen med lidandet"!

N.

Vår hjälpare.

Därigenom att han själf har lidit och varit frestad, kan han hjälpa dem, som frestas. Ebr. 2: 18.

Den tid af kyrkoåret, vi nu med Guds nåd hafva fått upplefva, är både för kyrkan och den enskilde kristne särdeles betydelsefull. Vi få nu, som aldrig annars, skåda Jesus vår Frälsare i hans djupaste förnedring. Vi hafva sett, huru mörkrets makter, ja, djävulen i egen person, framtråda att med de försätligaste och ytterst väl planlagda frestelser bringa den på fall, som af Gud var bestämd till vår salighetshöfding. Vi få i likhet med lärjungarna bäfva följa den käre Mästaren upp till Jerusalem, där marterdödens alla kval vänta honom. Vi få se den oskyldige och helige i Getsemane utstå dessa fruktansvärda kval och tömma förstlingen af denna bittra kalk, om hvilken han, öfvervåldigad af de förfärligaste själslidanden, bad sin himmelske Fader, att den om möjligt måtte tagas ifrån honom. Vi få se honom, förädd af en lärjunge, släpas från den ena myndigheten till den andra, tills vi hafva mod att följa honom dit, där han, uti hvars mun ej vardt funnet något svek, måste lida en förbrytares död tillsammans med andra ogärningsmän. Fruktansvärdt måste Jesu lidande hafva varit, då han, om ock blott för ett ögonblick, kände sig skild ifrån Gud eller åtminstone icke kunde se sin Faders hulda anlete. "Såsom Jesu smärta var, aldrig någons varit har." Men hvarför måste nu Jesus utstå allt detta? Författaren till Ebreeerbrevet gifver oss nyckeln till denna gåta i de ord, vi satt såsom inledning för vår betraktelse. "Därigenom att han själf har lidit och varit frestad, kan han hjälpa dem som frestas." Det var för en fallen och förtappad mänsklighets skull, det var för din skull, för min skull Jesus så led och frestades. Det var för att återlösa och befria oss nr frestarens, själafindens garn, Jesus kom för att upptaga kampen mot den väldige, i hvilken han, ehuru det för ögonblicket syntes annorlunda, var segervinnaren. Och nu få vi åtnjuta de härliga frukterna af denna seger. Vi kunna nu, om vi i tron mottaga vår Frälsare, med Paulus triumferande utropa: "Du död, hvar är din nidd, du dödsrike, hvar är din seger?" Men han har genom sitt lidande och

sin död icke blott borttagit syndens skuld och straff. Han har ock för de troende blifvit en helgande och förlossande kraft, med hvilken de kunna besegra syndens makt och med framgång upptaga kampen mot de andliga fienderna, djävulen, världen och vårt eget kött. Och det är i synnerhet härpå dessa apostelns ord syfta. När du frestas till synd, när ditt högmögiga, onda hjärta reser sig upp, när fäfängliga, världsliga tankar eller köttliga begärelser och lustar tränga in i din själ och hota att döda det andliga lifvet hos dig, gå då till Jesus, och han skall gifva dig kraft att döda köttet med dessa lustar och begärelser. Följ honom till öknen, där han frestas af djävulen, till Getsemane, där han svektas blod, till Golgata, där han måste tömma den bittra lidandeskalcken intill den sista droppen. Där måste ovillkorligen ditt kött dö, när du står vid korset och blickar upp till den korsfäste. Och så skall du till fullo lära känna betydelsen af apostelns ord: "Därigenom att han själf lidit och varit frestad, kan han hjälpa dem, som frestas." Måtte under denna passionstid ett klart ljus spridas i mängdet människohjärta öfver dessa så betydelsefulla ord.

Inledande afhandling

i diskussionen vid konferensmötet i Portland, i mars 1903, af pastor Oscar Oström, Astoria.

Nya testamentets framställning af Kristi verk genom den Helige Ande i församlingen företer en underbar och utomordentlig rikhaltighet af bilder. Med nära anslutning till Herrens eget exempel i de evangeliska berättelserna användas i de apostoliska bräven en mängd bildliga talesätt, ja, där förekommer en intressant omväxling af dessa åskådliga språkformer, genom hvilka allt mer och mer klargöres och betonas hufvudändamålet med all evangelisk predikan och verksamhet. Detta stora ändamål är alla troendes fostrande, helgande, uppbyggande och fullkommande i Kristus. De, som genom evangeliets förkunnelse kommit till tron på Frälsaren och lif i honom hafva uttagits från mörkrets våldighet och blifvit försatta i Guds kärleks Sons rike. De höra ej längre till världen. De utgöra en ny organisation, d. ä. församlingen, Guds rikets nådesanstalt här på jorden. Men dennas mål är den eviga härligheten.

Den väntar Kristi härliga uppenbarelse. Hela dess varande och verksamhet kännetecknas af evighetssträfvan, evighetshopp. För den enskilde är idealet Kristuslikhet (Ef. 4: 13). Och församlingen är ju egentligen samlandet och samlingen af sådana, hvilka äro ett i denna himmelska traktan. Dess gemensamma ideal möjliggöres och betryggas af Kristus själf (Ef. 5: 27), i hvilken de alla äro fullkomna (Kol. 2: 10). Detta underbara förhållande mellan Frälsaren och de troende, det individuella och det allmänna, enheten och mångfalden, det gudomliga och det mänskliga, öfverhögheten och ledningen samt lydningen och tjänandet utvecklar aposteln Paulus i den bild, till hvilken han med förkärlek ofta återkommer, nämligen om kroppen och lemmarna. Den för tanken tillbaka på Herrens egen framställning om vinträdet och grenarna. Här är det, som i all synnerhet läran om den organiska enheten i lifsyttning och tillväxt hos de troende med Herren såsom hufvudet framhålls och belyses. I och med Kristus och hans frälsningskrafter existerar Guds förämling. Utom honom är densamma icke tänkbar.

Från en helt annan synpunkt betraktas det kristliga församlingslifvet i bilden om templet. Denna bild använder Paulus ganska ofta och utförligt, men den synes ej ha varit främmande för den apostoliska predikan i allmänhet (1 Pet. 2: 5). I apostelns tankegång kallas hvarje troende kristen Guds tempel, och den troendes kropp kallas den Helige Andes tempel. Härmed betecknas den afsöndrade och afskilda ställning, hvarken ett Guds barn innehar. Hela varelsen är ett helgadt område, där helighet och skönhet uteslutande skola råda. En kristen är invigd till en boning för den helige Guden. Från detta betraktelsesätt är blott ett steg till det tempel, som utgöres af alla troende. De äro att anse såsom varande byggda på apostlarnas och profeternas grundval (Ef. 2: 20, 21), där Jesus Kristus själf är öfversta hörstenen. I apostelns framställning växla synpunkterna. Då profeter och apostlar i sin förkunnelse af sanningen förberedt församlingen, så ha de därigenom i viss mening lagt grunden. Den sanning de predikat utgör då grundvalen, men Kristus själf den förnämsta hörstenen, den allt sam-

manhållande kraften. Men annorstädes (1 Kor. 3: 11) förklarar Paulus med stort eftertryck, att Kristus själf är grundvalen, och att det icke gifves någon annan.

Här hafva vi alltså den kristna församlingen under bilden af ett tempel, som håller på att byggas färdigt. Ja, Paulus säger i ofvan anfördt sammanhang, att de troende äro en byggnad, som växer till ett heligt tempel i Herren. "Växer", säger han, ty aposteln rörde sig snabbt med stora tankar och var icke pedantiskt nogräknad, om ett ord från en annan bild kom in i hans språk. Men då en byggnad uppföres, så är alltsammans lif och verksamhet. Vi se några arbetare, hvilka äro flitiga, skickliga och trogna hvar på sitt sätt. Så småningom fullbordas verket, och både byggmästare och arbetare erhålla lön och pris för mödan. Hvilken passande och lärorik bild af den kristna församlingen och dess verksamhet. Tempel är Guds församling. Kristus är grundvalen. Den Helige Ande är den ansvarsfulle, mäktige byggmästaren, under hvilkens öfverinseende medlemmarne troget arbeta. Ty här betonas *verksamheten*. Hufvudtanken i denna bild är byggandet. Här hvilat ett visst ansvar på hvarje medlem. Det gäller att bidra till templets fullbordande. Man måste bygga med insikt, förstånd och flit. Det rätta materialet måste användas, och det himmelska, mönstret måste följas. I tempelbyggandet se vi Guds församlings uppbyggande.

I första korinterbrevets tredje kapitel tillämpar aposteln bilden om tempelverksamheten på evangelii predikan och de troendes uppbyggelse. Sammanhanget med föregående kapitel visar, att det är förnämligast fråga om den apostoliska predikan. Dess innehåll var den gudomliga visheten, icke världslig klokskap. Det var ett förkunnande i den Helige Andes kraft och dess resultat andlig insikt, andligt lif. Men härvid hade redan det mänskliga i de olika redskapen fått en allt för mycket framskjutet betydelse. Man hade fäst sig för mycken uppmärksamhet vid det rent personliga i förkunnelsen. Den "köttliga" omogenheten hade förorsakat ett uppdelande i grupper af dem, hvilka kommit till tron. Det var början till söndring och partiets framkomst. Bilden om åkerbruket och dess olika förrättningar kommer

nu Paulus först till hands, ty han vill framhålla det missriktade uti att tillskrifva arbetaren det, som alena tillkommer Gud såsom växtgifvaren. Aposteln afser att gifva ambitionen och äregirigheten dödsstöten. Nu lämnar han emellertid plötsligt biden om planterandet och åkern och kallar korinterförsamlingen "Guds byggnad". På denna byggnad hade Paulus nedlagt det förberedande, grundläggande arbetet på grundvalen Kristus. Andra hade ock verkat och verkade där nu. Därpå följer den allmänna apostoliska lagen om byggandet eller verksamheten inom Kristi församling. Vid det ansvarsfulla i byggandet anknyta sig varningar och ett återuppreparande af hvad som sagts förut om Guds vishet och underordnandet af allt mänskligt inför Guds och Kristi absoluta äganderätt och anspråk. Och ännu i början af fjärde kapitlet, där aposteln använder bilden om förvaltareskapet, fortsättes inskärpan det af samma sanning.

Men hvad som för aposteln Paulus och hans medarbetare i korinterförsamlingen hade en personlig och lokal tillämpning, det har för oss en allmän betydelse. Guds församling i våra dagar kännetecknas af mycket byggande, af ifrig verksamhet. Icke användes alltid det äkta materialet, icke alltid det rätta nitet. Mycket s. k. byggande är egentligen blott ett nedrivande. Mycken s. k. kristlig verksamhet leder från Kristus och icke till honom. Med särskild ledning af Pauli ord i första korinterbrevets 3:dje kapitel samt verserna 10—15 kunna vi därför vid detta konferensmöte uppställa såsom öfverläggningsämne:

Det andliga tempelbyggandet eller verksamheten inom den kristna församlingen.

Med sträng tillämpning af vårt bibelställe med dess sammanhang torde man först hafva att taga hänsyn till dem, som utslutande arbeta i ordet och läran till Guds församlings förökelse och uppbyggelse. Men vi måste taga i betraktande alla, som verka för det stora målet, således alla församlingens medlemmar, ty de äro alla med i byggandet och i verksamheten för Guds rike.

Följande punkter torde beaktas:

I. *Den sant uppbyggande verksamheten inom Guds församling sker*

1. På grunden Kristus och hans

evigt gällande försoning och fullbordade verk;

2. medelst ett rätt förvaltande och bruk af nådemedlen, ordet och de heliga sakramenten; den trogna förkunnelsen af ett oförfalskadt evangelium till syndares frälsning och de troendes uppbyggelse; de nyomvändas och de ungas fostran och förande in i Herrens tjänst;

3. genom ett helt öfverlämnande åt den Helige Andes ledning och kraft, 1 Kor. 12;

4. af kristliga bevekelsegrunder; Kristi kärlek, som alstrar brödrakärlek och kärlek till de förlorade; ödmjukhet och själförgäthet; lust att försaka och uppoffra för Guds rike samt ett tjänande i lydnad och lidande;

5. med det stora målet i sikte, Guds ära, själars frälsning, de troendes helgande och bevarande samt Kristi församlings slutliga härliga seger;

6. i den vissa förhoppningen om välsignelserika och bestående resultat. Verket är Guds. Lönen blir riklig. 2 Petr. 1: 11.

Vi böra vara på vår vakt gent emot

II. *Den falskt och ovaraktigt uppbyggande verksamheten inom Guds församling.* Denna sker

1. på främmande grundval, då antingen Kristus förnekas eller hans försoningsdöd förringas;

2. då människofunder och stadgar sättas i stället för Guds rena ord; då sakramenten förfalskas eller orätt brukas; då sanningen förvränges och de enfaldiga förvillas och tjusas af lögnens bländverk och då mänsklig vishets hö och strå användes till byggnadsmaterial i församlingen;

3. då personligt själfsväld och ohelig ambition kännetecknar predikoämbetets innehafvare; då människosnille förgudas och den Helige Ande tillbakasättes; då själfkärleken och den timliga fördelen bestämma det andliga byggandets värde; då evangelium förkunnas af ovist nit (Fil. 1: 15—18) med sektbildning och proselytmakeri såsom de synliga frukterna;

4. då ändamålet synes vara att uppbygga ett stort samfund, under det att Guds rikets inre kraft förloras; att söka öfverträffa alla andra i stora donationer för s. k. kristliga ändamål, medan väckelser och djupare nådesverkningar blijva allt sällsyntare. Sådant byggande saknar evighetsmotivet;

5. närhelst i den kristliga verksamheten åtgärder förekomma och metoder föras å bane, hvilka sakna allt stöd i Herrens och apostlarnas egna föredömen. Härtill kunna räknas sensationsmässiga predikosätt och omvändelseförsök af liknande art. Värmenande kan ju mycket sådant vara, men det kan icke kallas ett rätt byggande på det andliga templet. De som så bygga blifva själfva med knapp nöd saliga, och deras verk skall förbrännas.

Tankar i religiösa frågor.

Af Blaise Pascal.

Pröfva, innan du dömer!

Innan man angriper vår kristna religion, borde man åtminstone bemöda sig att verkligen lära känna henne. Föregåfve hon sig besitta en fullt klar och tydlig kunskap om Gud, erfordrades ju till hennes vederläggande endast den invändningen, att ingenting i världen bevisar tillvaron af en sådan kunskap. Men detta anspråk uppträder hon icke med. Tvärtom säger hon, att människorna beträffande Gud befinna sig i en dunkel och fjärran aflägsenhet, samt att han dragit sig utom synkretsen för deras kunskap och att just därpå syftar det uttrycket *den fördolda Guden*, hvarmed han i den heliga skrift benämner sig. Hon vill endast ådagalägga, att Gud i kristendomen lämnat tillräckligt tydliga spår och igenkänningstecken för dem att söka honom, men att han på samma gång likväl förlagt dessa så, att endast de kunna finna honom, hvilka söka honom af hela sitt hjärta. Hvad tjänar det då till att, under det man medgifver sig endast vara i stånd att helt ytligt söka sanningen, larma så högt om omöjligheten att finna sanningen? Ty just den oförmåga män härvid själf ger prof på, men likväl så bittert tillvitar den kristna kyrkan, bekräftar ju tydligen det ena af hennes påståenden, utan att alls beröra det andra, och gifver sålunda icke en stöt utan ett stöd åt hennes lära.

För att bekämpa denna skulle fordras, att man kunde heligt försäkra, att man af alla sina krafter och all sin häg sökt sanningen äfven på den väg kyrkan själf utpekar, men att man icke lyckats i sina ansträngningar. Kunde man om sig aflägga ett sådant vittnesbörd, skulle man verkligen tillbakavisa ett af

hennes anspråk. Men, såsom jag hoppas kunna visa, ingen uppriktig människa dristar om sig säga detta; och jag vågar till och med påstå, att ingen heller någonsin gjort det. Man vet ganska väl, huru våra fritänkare i allmänhet gå till väga. De anse sig för sanningens finnande hafva gjort stora ansträngningar, när de åt läsningen af den heliga skrift ägnat några få timmar och ställt en eller annan fråga till någon religionslärare. Därpå förkunna de högt, att de utan resultat genomforskat både böcker och männi-kohjärtan. Jag kan härvid dock icke underlåta att erinra om hvad jag redan många gånger förut yttrat: en sådan lätt-sinnighet är oförsvarlig. Här gäller det ju icke främmande personer och likgiltiga ting, utan här gäller det oss själfva och det för oss allra viktigaste.

Frågan om själens odödlighet är någonting så betydelsefullt, någonting så i alla våra lifsnadsförhållanden djupt ingripande, att man måste vara helt och hållet förstockad eller förslöad för att till denna fråga kunna förhålla sig likgiltig. Både tankar och viljeytringar taga ju hos oss en alldeles olika riktning, allt efter som vi tro eller icke tro på ett evigt lif. Ja, det är rent af omöjligt att med besinning och omdöme taga ett enda steg, utan att detta på ett eller annat sätt är beroende af vår lifsåskådning och vår föreställning om det yttersta målet för hela vår tillvaro.

Att i denna fråga, på hvilken så oändligt mycket beror, komma till någon klarhet och visshet måste således vara vår allra första och förnämsta uppgift. Bland människor, som ännu icke hafva funnit svaret, gör jag därför stor skillnad på sådana, som verkligen allvarligt bemöda sig om att finna detsamma, och sådana, som framlefvat sitt lif utan att därät ägna någon närmare eftertanke.

Jag kan icke annat än hysa ett djupt deltagande för alla, som i detta afseende sucka under bördan af sina tvifvel och som hålla dessa för sitt lifs största olycka samt icke blott sträfva att frigöra sig ifrån dem utan göra denna sak till sin allvarligaste och viktigaste angelägenhet. Men med helt andra blickar måste jag betrakta dem, som framlefvat sitt lif utan att bekymra sig om slutet och som, blott därför att de inom sig själfva icke kunna finna medel

till öfvertygelse, aldrig bry sig om att söka sådana på annat håll och aldrig företaga en grundlig undersökning, huruvida frågan hör till den lättleda hopens vantro eller är en af dem, som, ehuru i sig själfva dunkla och sväfvande, innerst dock hvila på en fast och orubblig grundval. Denna sorglöshet hos så många i en sak, som rör dem själfva, deras eviga väl och hela deras tillvaro, väcker hos mig mera harm än medlidande. Den förvånar, den förskräcker mig. Den har för mig någonting onaturligt, någonting hemskt i sig. Jag säger icke detta af helig ifver och from nitälskan. Tvärtom påstår jag, att denna min uppfattning icke behöfver utgå från annat än vanligt människointresse och hänsynen till naturlig själfbevaringsdrift. Man behöfver härutinnan icke kunna blicka längre än till hvilken hvardagsmänniska som helst.

Eller fordras det väl att stå på en så synnerligt hög ståndpunkt för att inse, att ingenting i denna världen förmår gifva oss en verklig och varaktig tillfredsställelse, utan att alla våra nöjen äro flyktiga, men våra lidanden däremot oändliga, samt att slutligen den hvarje ögonblick oss hotande döden ovillkorligen inom några år, kanske inom några få dagar, måste föra oss antingen till förintelse eller olycksalighet.

Ingenting är så visst och på samma gång så gripande allvarligt som detta. Ställ en människa huru högt som helst — döden är dock slutet på all härlighet. Tänker man verkligen härpå, så kan man icke annat än medgifva, att det allra dyrbaraste för oss måste vara hoppet om ett bättre lif, samt att man icke kan vara lycklig annat än i samma mån man känner, att man närmar sig ett sådant, och att, liksom ingen olycka kan bli för svår för dem, som känna sig fullt förvissade om detta lif, icke heller någon verklig lycka kan finnas till för dem, som icke skönja någon stråle därifrån.

Att tvifla på odödligheten är därför en verkligt stor olycka, som emellertid innebär en oeftergillig plikt att söka utforska sanningen. Men att både tvifla och icke forska är att på samma gång vara mycket olycklig och mycket obarmhärtig mot sig själf. För en människa, som nöjer sig med att kvarstå i sina tvifvel, en människa, som kanske icke blott öppet uttalar dessa och vill göra sig

stor öfver dem, utan till och med i dem tyckes finna en källa till njutning — för en sådan vet jag icke ens något namn tillräckligt betecknande.

Huru kan man komma till en sådan förvrängning i sin uppfattning? *Hvilken läsa kan det väl innebära att icke kunna finna annat än utsikter till hjälplöst elände? Hvad kan det ligga för storhet i att endast se sig omgifven af ett ogenomträngligt mörker? Huru är ett sådant åskådningssätt möjligt för en varelse med sundt förnuft?* Så här ungefär tager sig hans tankegång ut:

“Jag vet icke, huru jag blifvit försatt hit till världen; och jag vet lika litet, hvad jag själf som hvad hela denna tillvaro är för något. Jag finner mig i den djupaste okunnighet om allt. Hvad är t. ex. denna min kropp egentligen? Det vet jag icke. Mina sinnen, min själ, ja, till och med det hos mig, som tänker hvad jag just nu säger, som reflekterar både öfver sig själf och den öfriga världen, — hvad är allt detta? Vet icke.

Och detta världsallt rundt omkring mig? Jag hisnar vid tanken på dess storhet. Och i en liten vrå af denna gränslösa rymd är jag fjättrad utan att veta, hvarför jag blifvit det just här och icke någon annanstädes, utan att veta, hvarför min korta tillvaro är förlagd just till denna och icke till någon annan punkt af hela den evighet, som gått före, eller hela den evighet, som kommer efter mig.

Jag är ett försvinnande stoftgrand midt ibland idel omätligheter, en förbiskymtaude skugga, som aldrig vänder åter.

Det enda jag med säkerhet vet, är, att jag inom kort måste dö. Och likväl — det jag allra minst känner till är just denna död, just detta något, som jag icke kan undgå.

Likasom jag icke vet, hvarifrån jag kommer, så vet jag icke heller, hvarthän jag går; men det som är tydligt, det är, att vid skilsmässan härifrån jag hemfaller antingen åt förintelse eller åt en vredgad gudamakts våld: Hvilketdera, som kommer att inträffa, det vet jag icke heller.

Sådan är min tillvaros beskaffenhet: idel ömklighet, idel oförmåga, idel mörker. Och eftersom så förhåller sig, måtte jag väl göra klokt i att genomgå detta lif utan att alls bry mig om att utforska, hvad som därefter komma skall! . . .

Det är ju möjligt, att jag, beträffande åtskilliga tvifvel, verkligen skulle kunna leta mig fram till någon klarhet: men jag vill icke underkasta mig den möda, som detta kostar, jag vill icke taga ett enda steg för att komma därhän. Nej, jag föredrager att med förakt se ned på alla, som slita ut sig på dylikt.

Utän förberedelse, utan fruktan tänker jag möta den stora tilldragelsen. Utän all säkerhet för huruvida jag kommer att ingå i en evig tillvaro eller icke, ämnar jag för min del helt lugnt inslumra i döden.” . .

Forts.

Guds ord.

En fyrbåk lyser på stormupprördt haf,
där vredgade vågor rasa.

Den varnar för lurande bränningars graf,
för djupens mörker och fasa.
Den leder till tryggande, fridsäll hamn
från faror förutan båd' tal och namn.

En stjärna strålar med underbar glans,
fast himlen är mörk och mulen.
Den stjärnans like det aldrig fanns.
I natten dyster och kulen,
kan irrande barnet vid stjärnans ljus
dock finna väg till sin faders hus.

En källa porlar så ljutlig och sval
i glödande ökensanden;
den lindrar den brännande törstens kval
och färande feberbranden;
den lifvar till fortsatt och ifrigt lopp
den pilgrim, som nästan gaf modet opp.

En klippa det finnes, som bergfast står
och ej af tiden beröres;
förgängelsens makt, huru vida den när,
af den dock till intet göres.
Och den, som bygger på klippan sitt hus,
är trygg, trots hotfull förödelses brns.

Den fyrbåken lyser för dig för dig,
och visar dig vägen till hamnen;
den stjärnan strålar just på din stig,
vill leda till fadershamnen;
den källan väljer just invid din fot;
dig klippan vill hägna mot dödens hot.

Så tag då och bruka det dyra Guds ord,
som Herren i nåd dig gifver.
Blott det sprider himmelst ljus på vår jord,
blott det för oss evigt förblifver;
blott det skänker sållhet ro och frid,
blott det gifver kraft i möda och strid.

KARL NILENUS.

Guds ögon.

O, min vän, tänk på Guds ögon. De äro öfverallt. I hvarje hus, på hvarje fält, i hvarje mun, i hvarje sällskap, då du är allena eller bland en hop människor, öfverallt hvila Guds ögon på dig. “Herrens ögon äro öfverallt. de speja på onda och goda.” Ordspr. 15: 3. Och de läsa i ditt hjärta lika väl som de se dina gärningar.

Jag beder dig försök att komma ihåg detta. Kom ihåg, att du har att göra med en allseende Gud, en Gud, som hvarken slumrar eller sofver; en Gud, som förstår dina tankar och för hvi ken natten lysersåsom dagen. Du må stänga din dörr, draga ned rullgardinerna, släcka ditt ljus — han ser dig likväl. Gud är öfverallt och ser allt. Du kan såsom den förlorade sonen draga bort i främmeland och tänka, att ingen gifver akt på hvad du tager dig till; men Guds ögon och öron äro äfven där. Du kan bedraga dina föräldrar och arbetsgifvare; men du kan icke bedraga Gud. Han vet allting. Han har hört, hvad du har talat i dag. Han vet, hvad du tänker i denna stund. Dina hemligaste synder stå inför hans ansiktets ljus. Och de skola en dag stå fram inför all världen, om du icke ändrar ditt sinne och låter Gud frälsa dig.

O, min vän, lef då såsom inför Guds ögon. Så gjorde Abraham. Han vandrade inför Gud. Så gjorde Hanok. Han vandrade med Gud. Detta är, hvad som skall blifva vårt tillstånd i himmelen. Vi skola lefva inför Guds ansikte i evighet. Gör ingenting, som du icke vill, att Gud skall se. Säg ingenting, som du icke vill, att Gud skall höra. Skrif ingenting, som du icke vill, att Gud skall läsa. Gå ingestädes, där du icke vill att Gud skall finna dig. Läs ingen bok eller tidning, som du icke kan visa fram för Gud. Använd aldrig din tid till något, om hvilket du icke skulle tycka om, att Gud frågade dig: “Hvad gör du?”

O, min vän, jag råder dig att läsa noggrant den 139 psalmen och lära dig den utantill.

BISKOP RYLE.

Mrs Eisenhardt, änka efter nyligen aflidne pastor Eisenhardt, har kallats att öfvertaga ledningen af barnhemmet i Germantown, Pa. Pastor Mordhorst har afböjt kallelsen att tjäna som vice superintendent.

När den förste missionären kom till Sophia, Bulgarien, såg det omöjligt nog ut. En af de ledande männen i staden sade till missionären: “Drag du hem igen, du skall icke i hela ditt lif, om du blir än så gammal, kunna omvända en enda bulgar.” Nu finnas det oakadt 16 kristna församlingar i landet med 13,000 medlemmar; 500,000 biblar och testamenten äro utdelade bland folket. Bulgarerna hysa inga fördomar mot bibeln.

Columbia.

officiell organ för Columbia-konferensen, utgives den 1 i hvarje månad af Lutheran Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

Redaktör: Pastor N. J. W. NELSON.

Prenumerationspris:

För helt år i förskott 50 cents
" " " till Sverige 65 "

Observerval

Å den å tidningen eller omslaget fastklustrade adresslappen angifves, till hvilken tid tidningen är betald. Om detta datum är lika med eller äldre än det å löpande nummer, så betyder det, att prenumerations tiden är utlupen, och att prenumerationen bör förnyas.

Då enskild prenumerant insänder sin afgift, erhåller han ej skriftligt kvitto, utan datot å adresslappen framflyttas.

Vi bedja, att man benäget underrättar oss, om tidningen icke kommer regelbundet, och om möjliga misstag och oegentligheter.

Entry as second class matter at the Rock Island, Ill. P. O. applied for.

Konferensens ämbetsmän.

Pastor M. L. LAUNSON, ordf., 911 Stewart Street Seattle, Wash.

Pastor G. A. ANDERSON, vice ordf., 1905 Mallon Ave., Spokane, Wash.

Pastor B. S. NYSTRÖM, sek., Hockinson, Wash.
Herr GUSTAF LINDBERG, skattmästare, 193 Pacific Ave., Tacoma, Wash.

Se Guds Lamm! Detta är den maning, som den innevarande delen af kyrkoåret ställer till oss en hvar. Känna vi rätt vår synd, vårt djupa andliga fördärf, och längta vi följaktligen efter frälsning därifrån, så skall det ock blifva för oss i högsta grad ljufligt att rikta vår trosblick på honom, som gick den tunga lidandesvägen för att bereda just en sådan frälsning. Huru huld, huru kärleksfull var icke Jesus, som för vår skull steg ned i den djupa förnedringens och lidandets dal. Genom att rätt betrakta Jesu lidande få vi ock ett klarare begrepp om syndens gruflighet. Jesu försoningslidande och dess orsak höfves det oss att under denna fastlagstid med bedjande hjärtan betrakta. Gör om det med glädje och tacksamhet. Det skall lända oss till rik välsignelse och vår salighetshöfding till ära.

"Du går, Guds Lamm, du milda, oskyldiga och rena, att oss, från Gudi skilda, med Gud igen förena. Ditt hjärta bär vår sveda att våra hjärtan freda. Pris vare dig, o Jesus!"

* * *

Den kristna religionen, huru skön och upphöjd, ja, himmelsk är icke den! Intet finnes, som kan ens börja att jämföras med den. Hvarje kristen borde sätta en ära uti att dagligen söka lära bättre känna den-

samma med dess saliga innehåll. På många sätt kan detta ske. Ett är att läsa sådana skrifter, som utgivits till dess försvar. Pascals berömda "Tankar i religiösa frågor" äro säkert bland det bästa på detta område. Vi vilja därför, i den mån utrymmet medgifver, återgifva åtminstone utdrag af den nämnde författarens ofvan namngifna bok och hafva i detta nummer gjort början. Om Pascal, som ledde under förra hälften af sjuttonde århundradet, säger öfversättaren af i fråga varande arbete, att han "hör tvifvelsutän till mänsklighetens störste andar samt, hvad mera är, till dess ädlaste; och mot dessa hans "Tankar i religiösa frågor" hafva till och med en Voltaires sarkasmer förgäfves slungats." Vi hoppas, att våra ärade läsare skola med god smak göra sig till godo innehållet i dessa "Tankar".

* * *

Hvarje sann lutheran måste glädjas öfver att se den lutherska kyrkan stadigt tillväxa. Kanske icke alla hennes medlemmar äro medvetna om att bland protestantiska samfund i världen står hon främst hvad medlemsantal beträffar. I senast tillhandakomna nummer af *Lutheran* finnas några intressanta statistiska uppgifter, samlade af den lutherske kyrkostatistikern prof. J. N. Lenker i Blair, Nebr. Enligt hans på noggrann undersökning grundade beräkning hafva de respektive protestantiska kyrkosamfundet i världen följande medlemsantal:

Lutheraner	70,000,000
Episkopaler	21,000,000
Metodister	17,000,000
Baptister	11,000,000
Presbyterianer	9,000,000
Congregationalister	4,000,000
Andra ref. samfund.	8,000,000

Totalsumma . . . 140,000,000

Således utgöra lutheranerna hälften af världens protestanter. Hvad särskildt beträffar luth. kyrkan i detta land, så står hon väl ännu icke här främst i medlemsantal, men hon närmar sig gradvis första ledet. Hon har en mera stadig och bestående tillväxt än de öfriga. Metodister och baptister äro i numerärt hänseende starkare i vårt land än lutheranerna.

* * *

Och när det blir fråga om bekännelsens beskaffenhet, så står äfven därvidlag vår kyrka främst, ty hvar annars finner man en bekännelse, som så fulltonigt i alla stycken är

grundad på och harmonierar med den uppenbarade gudomliga sanningen. Då vi således veta oss besitta det bästa, så böra vi ock vara sant patriotiska och väl taga vara på vår skatt och allt mer söka tillgodogöra oss de förmåner, vår kyrka erbjuder. Ty det är visserligen icke nog att hafva endast bekännelse: det fordras ock ett lif i öfverensstämmelse med denna. Liksom vår bekännelse har innehåll, så bör vårt lif hafva ett motsvarande innehåll. Låt oss därför med innerligt ömmande för vårt högsta väl, hvilket beredes och förverkligas genom de kyrkan gifna nådemedlen, "älska och försvara vår kyrkas rena bekännelse såsom ett heligt och dyrbart arf, hedra henne med vår vandel samt villigt uppoffra, arbeta och lida för hennes bestånd och utbredande."

* * *

Af vissa tidningsrapporter vill det synas, som om nöden i norra Sverige är af mera allvarsam beskaffenhet än i allmänhet antagits. Insamling af medel till dess lindrande pågår med oförminskad ifver, ja, denna insamling har på senare tiden betydligt tilltagit i omfång. Detta är i sanning glädjande. För det ädla ändamålet torde här i landet till dato hafva samlats omkring \$75,000, kanske mer. I tidningar, som kommit oss tillhanda, ha vi sett redovisningar för tillsammans nära antydda belopp. Må det goda verket fortgå, och måtte nu också de verkligt behöfvande i den hemsökta trakten erhålla dessa gåfvor.

* * *

Sedan början af året är presidenten vid Aug. Coll. och Teol. Sem. på besök i Sverige för att medverka till insamlingen af en lofvad fond å ett hundra tusen kronor för en professur vid sagda läroverk. Vi hoppas, verket må lyckas. Den omständigheten, att man här i landet nu så frukostigt samlar medel för nöden där "hemma", torde möjligen kunna verka hälsosamt till förmån för nämnda fond. En person har lofvat 1,000 kr. Vi föreslå, att 99 andra personer gifva hvardera ett liknande belopp, och därmed vore saken färdig!

* * *

Att "gamle Adam" bor hos oss, aningen man är lek eller lärd, är uppenbart. Detta visar sig bland annat i tidningsgnabb, som lifet hvarstades förekommer med föga glädjande regelbundenhet. Den gamle

gubben mår nog så godt, när han kan förmå hetsa bröder på hvarandra, de vare doktorer eller andra! Det är nog illa, att vi fela i både enskilda och offentliga företag, men det tyckes vara fullt lika illa att framdraga dessa fel för offentligheten. Det sistnämnda är åtminstone icke det bibliska sättet att tillrättavisa felande bröder, äfven om det är det moderna. Med dessa ord hafva vi endast velat väcka uppmärksamheten på ett missförhållande.

* * *

Då detta nummer af COLUMBIA kommer våra läsare tillhanda, är troligen Columbia-konferensen redan samlad till årsmöte. Hvilket årsmöte i ordningen detta är, torde kanske tankarna vara delade om. Räknar man konferensens organisationsmöte såsom det första årsmötet, så blir innevarande årsmöte det elfte. Så räknades till förlidet år, då referatet gaf vid handen, att det årets möte var nionde årsmötet i stället för tionde enligt gamla ordningen. Konferensen torde behöfva att genom beslut afgöra denna invecklade (?) fråga! Emellertid är det tio år, sedan konferensen stiftades, hvilken omsfändighet kommer att hugfästas genom lämpiga tal af i synnerhet ordföranden och vice ordföranden. Å annat ställe i detta nummer finnes införd den af pastor Oström författade inledningsafhandlingen jämte bifogade teser till ledning vid diskussionen. För nästa nummer utlofva vi ett fullständigt referat öfver mötets förhandlingar. I vår ordföraendes önskan instämma vi: "Gud gifve oss ett välsignadt möte!"

* * *

COLUMBIA bereder sina läsare en liten öfverraskning denna gång, därigenom att hon kommer till dem redan i början af månaden och icke först mot dess slut. Det är ock meningen, att tidningen hädanefter skall utkomma ungefär den 1:ste i hvarje månad. Våra prenumeranter kunna således beräkna att erhålla COLUMBIA någon af månadens första fem dagar.

* * *

En korrespondent skriver: "Här skall nu hållas s. k. massmöte i —, om söndag, för de nödlidande i Norrland, och då skola allehanda svenskar vara med, ty mötet hålles icke uti någon kyrka utan i en oanstötlig "hall". Det är förunderligt, huru

man trängtar efter sammanslutning, förening, efter utmärkelse, efter makt och möjliga politiska framsteg; huru man slingrar sig fram mellan bränningarna för att ernå sitt önskemål, sedan man en gång separerat sig från enhetsgrunden: den svensk-lutherska. — Ja, det är ett betraktelseämne, hvilket du någon gång kunde åtkomma i dina redaktionsartiklar. — Följderna, frukterna af massmötet få vi smaka sedan möjligen; må de icke blifva bittra." — För denna gång låta vi reflexionerna göra sig själftva.

Från Tacoma, Wash.

Tabita-föreningen har återupptagit sin verksamhet och sammanträdde första gången på det nya året i nr och mrs C. J. Ahnquists förnyade och förstörade hem. Mötet var ganska väl besökt. Ny ämbetspersonal invaldes för året. De unga damerna hade tjänat på den exekutiva kommittéen förlidet år, de nyinvalda togos bland de gifta kvinnorna. Nästa möte hålles i nr och mrs John Petersons nya hem, 2045 So. 8 st., fredagen den 13 februari. Fullt hus mötses då och allt framgent.

Lördagsaftonen den 10 jan. voro alla de unga inom församlingen inbjudna af pastorn och hans hustru till en stunds sällskaplig samvaro i deras bostad. Den angenäma samvaron afslöts med bön, och sedan bjödo de unga sin pastorsfamilj ett gladt och tacksamt: god natt!

Måndagsaftonen den 12 januari hade fru pastorskan inbjudit, såsom förlidet år, kyrkostyrelsen till aftonvard. Hon tänkte på de många arbetsamma mötena, styrelsen haft under årens lopp, och ville bereda dem tillfälle, att tillbringa en afton i frihet och förtroget samkväm. Men styrelsen hade i godt minne, att pastorn i de dagarna hade fyllt år och hade öfverenskommit om att förära honom en gåfva till minne af dagen och gästandet i vår bostad. Helt förlägen mottog pastorn bäraren af den tjänliga och snygga födelsedagsgåfvan, ett "lexicon stand". Aftonen tillbragtes uti det angenämaste samtal, afslutades med gemensamma tacksamhetsbetygelser, Gud ords läsande och bön. Herren gifve oss en fridsam och framgångsrik samverkan!

Några aftnar senare i samma må-

nad samlade sig en stor skara vänner i familjen John Hedbergs hem för att därifrån göra ett vänskapsfullt anfall på nr och mrs Nils Swensons hem, hvilket anfall lyckades förträffligt. Framför skaran bars en så kallad "Sideboard", hvilken inbars till de öfverraskade invävarne och nedsattes i deras hem, såsom minne af den stora drabbningen och det tio år förut ständna bröllopet, hvarom ock några bleck(tin) kärl på möbelen påminde. Pastorn förde de öfverraskandes talan, hvarpå serverades kaffe och "cake". Efter en stunds treffligt samtal lästes ett kapital och afslutades med bön. Vi sade dem ock: Lycka till en god fortsättning!

Ungdomsföreningen afhåller en George Washington fest den 21 februari, hvilken säkerligen blir värd mödan och uppoffringen för att vara med.

Sångkören och söndagsskolan skrیدا fort på sin goda väg.

(Öfvanstående kom för sent för februari-numret. RED.)

De tre råden.

Året 1838—39 rådde, likasom många gånger förr, ett svårt nödår inom Småland. Årsväxten slog totalt fel, och det blef svält, tiggeri och elände i den ena socknen efter den andra. En stor hop arbetslösa karlar och kvinnor måste utvandra till bättre lottade provinser.

Bland dem, som så måste dragas bort, var äfven Johan Carlsson, en stafkarl under H. gods i Vernamo-trakten. Han begaf sig till Skåne för att där söka arbete. Sin hustru och sina två barn måste han lämna att "reda sig på egen hand", d. v. s. att tiggera en bit här och en annan där, ifall de råkade på barnhärtiga människor.

Johan Carlsson var en rask och duktig karl, händig i allehanda arbete, från liden på ången till ryktskrapan i stallet. Och därtill var han villig att med ärligt arbete förtjäna sitt börd. Han fick snart plats hos en hederlig landtpatron.

Skåningarne äro nogräknade med småländska tjänare. Johan skulle ha i lön 100 riksdaler om året; men pengarna skulle icke utbetalas förrän vid årets slut, och han skulle gå miste om hela lönen, ifall han under de tolv månaderna uppförde sig illa.

Men Johan Carlsson uppförde sig synnerligen väl i alla stycken; det

var intet att anmärka emot honom, och lönen blef ärligt hans. — Sedan tjänstetiden utgått, beslöt Johan att återvända hem, oakadt hans husbonde, som fattat tycke för honom, enträget bad honom stanna. Men Johan var bestämd. Till slut frågade husbonden, om han haft något skäl att vara missnöjd med sin plats.

”Nej, icke det minsta”, svarade Johan: ”patron har varit en god husbonde. Gud unne er länge lefva! — Men jag lämnade hustru och två små barn där hemma i socknen, och nu längtar jag hem till dem.”

”Näväl, Johan”, återtog då husbonden, ”du har förtjänt dina 100 riksdaler. Du har varit en så god tjänare, att jag skulle vilja gifva dig hvad som är värdt tio gånger mer än din lön. Men du får själf välja: vill du, på mitt ord, i stället för lönesumman, mottaga det, som jag nu vill erbjuda dig?”

Johan hade icke den ringaste anledning att tro, det hans husbonde skulle vilja narra honom på något sätt. Och därför svarade han efter en stunds eftertanke, att han ville såsom lön mottaga hvad helst patronen bjöde honom.

”Lyssna då uppmärksamt till mina ord”, sade husbonden. ”Först vill jag då lära dig detta: *Tag aldrig en biverg, då du kan gå stora vägen.* För det andra: *Akta dig för att bo i ett hus, där en gammal man är gift med en ung kvinna.* Och det tredje: *Kom ihåg, att ärlighet varar längst.* — Dessa äro de tre råd, med hvilka jag nu vill betala dig, och de stå i värde långt öfver det pris, som din årslön belingade. Pröfva nu på dem, och om du ångrar hvad du valde, så kan du komma tillbaka hit och få dina 100 riksdaler. — Här har du emellertid 25 riksdaler till respengar och dessutom två brödbullar. Af dem skall du gifva den ena åt din hustru: den andra får du icke äta upp, förrän du gjort detta. Och jag manar dig att vara mycket rädd om dessa brödkakor. — Gud vare med dig på vägen! *Bed och arbet*a och håll dig till Gud, så skall det gå dig väl!”

Icke utan en känsla af misstränning mottog Johan Carlsson dessa råd i stället för lön. Hans förtroende för husbonden var likväl så stort, att han snart åter kände sig belåten.

Nästa morgon begaf han sig på väg hem. Han hade icke gått långt,

förrän han hann upp två gårdfarihandlare, som färdades samma väg. Han började språka med dem. Till sin glädje fann han dem vara ett par *gudfruktiga* män, som syntes honom bli ett förträffligt sällskap.

Mot slutet af sin dagsmarsch, då alla tre voro trötta af vandringen, kommo de till en skog. ”Genom denna”, sade nu den ene, ”skall det finnas en stig, som förkortar afståndet till staden med nära en halfmil.” Och båda gårdfarihandlarna rådde Johan Carlsson att gå med dem genom skogen. Johan vägrade dock bestämdt att lämna stora landsvägen, men sade dem på samma gång, att han skulde i Gråköping, den närmast liggande staden, möta dem vid gästgifvaregården, där vandrarna plägade taga in.

Johan kände, att han nu skulle få pröfva värdet af det första råd, hans husbonde gifvit honom. Han kom lyckligt till den bestämda platsen.

Medan han åt sin kvällsvard, kom en gammal man linkande in i köket och gaf befallning om åtskilligt, hvarefter han åter aflägsnade sig. — Johan skulle icke särskildt gifvit akt därpå, om icke omedelbart därefter en ung vacker kvinna kommit in och gifvit alldeles motsatta befallningar. Då hon gått, frågade Johan, hvem den gamle mannen var.

”Det var gästgifvaren”, sade drängen, och ett hundlif har han haft, allt sedan han gifte sig med sin hustru.”

”Hvad?” utbrast Johan öfverraskad, ”var den unga kvinnan gästgifvarens hustru? Jag märker, att jag icke bör stanna i detta hus i natt.”

Och trött, som han var, steg han upp för att gå sin väg. Men han kom icke längre än till dörren, då han mötte de två gårdfarihandlarna, illa tilltygade och blödande. De hade blifvit plundrade och nära nog mördade i skogen.

Johan blef förskräckt att se dem i denna belägenhet och rådde dem att icke taga sitt nattläger här. Han sade dem med en skakning på hufvudet: ”Här är icke allt som sig bör!” De stackars gårdfarihandlarna voro dock så trötta och ”mörbuldade”, att de ville stanna där de voro och slogo hans råd i värdet. Men hellre än att stanna kvar i detta hus drog sig Johan tillbaka till stallet och lade sig i höet, där han inom en kort stund föll i god sömn.

Ungefär midt i natten hörde han två personer komma in i stallet. Mot sin vilja nödgades han lyssna till deras samtal. Af detta fann han, att de två voro värdinnan och en karl, som planade, huru de vid första lägliga tillfälle skulle mördas hennes man.

På morgonen återtog Johan sin vandring. När han hunnit till nästa stad, fick han där höra, att värdshusvärdin i Gråköping under förliden natt hade blifvit mördad, och att två gårdfarihandlare, hvilkas kläder voro helt och hållet betäckta med blod, hade blifvit häktade för brottet och säkert skulle bli dömda till döden. ”Och det är rätt åt dem”, sade man, ”ty de låtsades vara gudfruktiga, men voro riktiga bofvar. Och det är likt sådant där folk, som *visa* sin kristendom, de äro alla lika dåliga.”

Utän att för någon nämna hvad han visste, beslöt Johan att om möjligt rädda gårdfarihandlarna. Han återvände därför till Gråköping för att närvara vid rannsakingen. När han kom in i domssalen, såg han de två männen inför rätta och hörde den unga änkan och hennes medbrottling anklaga dem för mordet. Det såg mörkt ut för de oskyldiga. Men nu bad Johan att få afgifva sitt vittnesmål, och domaren tillät detta. Johan berättade i alla enskildheter, hvad som hade tilldragit sig. Den brottslige mannen och kvinnan blefvo slagna med häpnad och förskräckelse, när de märkte, att Gud hade sändt ett vittne emot dem. De erkände sitt brott, och de stackars gårdfarihandlarna blefvo frikända. Domaren tillerkände därefter Johan Carlsson en rik vittnesersättning, emedan det var allenast genom hans åtgörande, som de verkliga mördarna blifvit upptäckta.

Johan fortsatte nu sin färd mot hemmet, öfvertygad om att de två första råd, som hans husbonde gifvit honom, hade haft sitt fulla värde.

Då han kom hem till sin stuga, fann han hustru och barn jublande öfver en plånbok, full med sedlar, som den äldste gossen samma morgon hade hittat på vägen.

Under det Johan varit borta, hade de haft det mycket svårt. Men den stackars hustrun välkomnade nu med glädje sin make och omålade för honom, huru glad hon var öfver den hittade plånboken.

”Och *hvar* hittade lille Nils den?” frågade Johan Carlsson.

”Det var helt nära intill oss. Säkert var det den unge grefven, som tappat boken”, svarade hustrun. ”ty han red utefter vägen denna morgon och lät sin häst göra språng just öfver den sänkning, där Nils hittade plånboken. Men *han* har ju mycket pengar, och *jag* har aldrig en slant att köpa en bit mat åt mina stackars barn.”

”Sörj inte för det”, återtog Johan. ”Bär nu plånboken genast till herrgården; fråga efter den unge grefven och gif honom sitt igen. Jag har här två brödbullar, som jag fört hem med mig, och de kunna duga till barnens kvällsvard. Jag vill komma ihåg, hvad min husbonde inskräppte såsom lön för mina tolf månaders arbete.”

”Hvad sade han då?” frågade hustrun.

”Att ärlighet varar längst”, svarade Johan.

”Det är nog lätt att säga så för dem, som aldrig af nöd och hunger frestas att handla annorlunda. Men jag skall dock göra såsom du vill, käre Johan!”

Hon gick också genast till herrgården och frågade efter den unge grefven, men blef nekad att få tala vid honom.

”Du måste säga mig ditt ärende”, sade en välfödd och högfärdig betjänt, klädd i grann rock med guldgaloner och förgyllda knappar.

”Jag kommer med en plånbok, full med sedlar. Min lille Nils hittade den vid väggkanten, och vi tro, att den tillhör grefven, eftersom väl ingen annan kan ha så mycket pengar här på trakten.”

”Låt mig få se plånboken”, sade betjänten. ”Jo, det är alldeles riktigt! Jag skall taga hand om den; du behöfver icke stanna eller vidare bekymra dig för den saken.” Så sägande smällde han igen dörren midt för hennes näsa.

Då hon återvändt, tog hennes man fram de två brödbullarna, som hans husbonde gifvit honom vid afskedet, och skar den ena midt itu för att dela den emellan hustrun och barnen. Men huru stor blef icke allas förvåning, då man i den fann 50 riksdaler. När Johan tog den andra kakan och bröt den, fann han där också 50 riksdaler.

Han ihågkom då sin herres ord, som uppmanat honom att gifva en af kakorna till sin hustru och icke förut äta den andra själf. Han insåg nu, att detta var det sätt, hans husbonde begagnat till att förvara hans lön, så att han icke skulle bli röfvad eller frestad att förlösa sitt mynt på vägen.

Då Johan följande dag stod utanför sin stugudörr och i sitt sinne eftertänkte, hvad han skulle göra med sina pengar, kom unge grefven ridande ned efter vägen. Johan tog af hatten och hälsade samt tog sig

därefter friheten fråga, ”om det icke var hans nåd, som hade förlorat en plånbok.”

”Jo, det är riktigt, min käre Johan”, sade grefven, ”jag tappade i går min plånbok just häromkring på vägen. Och jag hoppas, att det var du, som var lycklig nog att hitta den. Ty om detta är din stuga, tyckes du vara ganska fattig, och då vill jag gifva dig den med hvad däruti fanns.”

”Gaf icke betjänten den åt herr grefven i går afton, sedan han tagit emot den af min hustru och sagt henne, att den var grefvens?”

”Åh hä, det här måste jag taga reda på”, utbrast grefven. ”Du sade, att din hustru gaf plånboken åt en af mina tjänare, men åt hvilken?”

”Jag kan icke nämna hans namn”, återtog Johan, ”men grefven kan vara viss på att min hustru känner igen honom.”

”Nå, då skall du och din hustru komma upp till herrgården i kväll, så skall jag undersöka saken, det lofvar jag.” Så sägande fortsatte han sin ridd.

Johan och hans hustru gingo alltså på kvällen upp till herrgården. Dörren öppnades af den pösande betjänten. Utan att höra hvad det fatiga folket hade att säga, utropade han: ”Gå er väg! Hvad har ni här att göra?”

Johans hustru brast i gråt. Men Johan sade i bestämd ton: ”Rätt är rätt, och jag skall se slutet af historien.”

Och därmed satte han sig på trappan, besluten att icke gå, förrän han fått tala med unge grefven själf. Och inom kort visade sig denne i dörren.

”Jag har väntat dig en stund, Johan”, sade han, ”kom in och tag din hustru med dig.” Och så befallde han alla tjänarne att komma upp.

”Hvem af er”, sade han i allvarlig ton, utan att spilla flera ord, ”hvem af er tog i går emot min plånbok af mor Carlsson?” Infet svar följde. ”Növä, jag förmodar, att hon måste ha misstagit sig, ifall hon icke själf kan säga hvilken det var.”

Johans hustru pekade genast på den betjänten, som öppnat dörren. ”Den där är det”, sade han.

Slagen af samvetet bleknade tjänaren.

”Hvad är det, jag hör om dig?” sade husbonden. ”Om denna kvinna gaf dig min plånbok, hvarför gaf du den icke åt mig?”

Tjänaren framstammade ett nekande. Men grefven befallde, att han skulle undersökas. Plånboken fanns i hans ficka, ehuru redan tömd.

”Johan”, sade grefven och vände sig om, ”du skall ingenting förlora på den här saken. Här har du till en början 100 riksdaler. Gå nu hem

och tacka Gud. Jag skall icke glömma din hustrus ärlighet.”

Inom en månad hade Johan Carlsson slagit sig ned i ett litet vackert, tegeltäckt hus, som grefven låtit ställa i ordning åt honom. Med sin lön, den vittnesersättning han fick af domaren och de 100 riksdalerna för plånbokens återlämnande, hade Johan nu blifvit en välmående man. Snart blef han i stånd att öfvertaga ett litet arrende, och några år därefter ett större sådant. Där uppfosttrade han sina barn till gudsfruktan och flit samt lärde dem att dagligen läsa sin bibel. Ofta talade han med dem om sin forne husbonde i Skåne, som var son till en from präst T. i Stockholm, och hvilken ”var så vis som den visaste biskop.” Däraf togo sig barnen anledning att kalla den mannen för ”fars biskop.”

På sin dödsbädd gaf han sina barn många goda vittnesbörd om Guds nåd samt därtill äfven de tre råd, som hans ”biskop” i Skåne en gång hade gifvit honom:

att aldrig taga en biväg, då man med trygghet kan följa den stora vägen;

att aldrig taga in i ett hus, där en gammal man är gift med en ung kvinna; och framför allt:

att städse komma ihåg, att ärlighet varar längst!

Från *Sommar och höst*.

Söndagen och familjelifvet.

Familjen är statens grundval. Är familjelifvet hos ett folk sundt och godt, så är också staten stark och framgångsrik. Lyckligt hvarje land, hvarje folk, där familjerna och deras olika medlemmar lefva ett sedligt och ädelt lif. Det är de små koralldjuren, som uppbygga de väldiga korallreven. Så är det också de idoga och lyckliga familjerna, hvilka genom sin inbördes kärlek och pliktuppfyllelse lägga grunden till hela nationens välbästand och lycka.

Men för att familjelifvet skall vara sundt och godt, måste hvilodagen hällas i vördnad och helgd. Ringaktas denna heliga dag, så hämnar detta sig grundligt genom andlig förstelning och därmed sammanhängande sedlig förslappning och vanmakt. Nu är det visserligen sant, att Gud och hans nådenedel äro för oss alltid tillgängliga. Under veckans alla dagar sträcker han sina händer välsignande emot oss alla. Det är också sant, att en uppriktig kristen vill nalkas Gud alla dagar med sina bekymmer och sorger och hos honom söka tröst och frid. Men det låter dock icke förneka sig, att en alldeles särskild gudomlig välsignelse hvilat öfver Herrens dag. Där den dagen icke aktas, icke helgas, där uteblifver också söndagsvälsignelsen, något som i sin mån har en menlig inverkan på familjelifvets sunda fortgång och lyckliga tillvaro.

Arbetet, för hvilket sex af veckans dagar blifvit anvisade, är i sig själf en

stor välsignelse för bevarandet af hälsan och såsom ett värn emot frestelser och fall o. s. v. Men arbetet liksom för öfrigt allt, hvad jorden tillhör, har en förunderlig makt att neddraga människans i de hvardagliga tingen. När tankar och sinnen ständigt skola vara upptagna af detta jordiska mångahanda, så glömmas lätt det ena nödvändiga. Det mödosamma arbetet med dess "slit och släp" alstrar hos mången en missnöjd sinnesstämning, som lätt får inskjuta motvilja och hat till andra samhällsklasser. Därifrån och till socialismens och anarkismens förmenta rosengårdar är steget icke synnerligen långt. Eller om man finner sig uti de tvingande omständigheterna, intalar man sig mod och hopp så godt man kan och njuter på ena eller andra sättet af hvad jord och värld kunna erbjuda -- men af söndagen, hvad den erbjuder och vill föra till, därät ägnas icke någon tanke. På sin höjd får den vara en ledighetsdag, då man ger sig ut till "lands och vatten", då jägaren löser sina hundkoppel, då affärsman ordnar sina räkenskaper, då den vällustige hastar till sina nöjen. Tänkom oss dessa alla, som skjuta ifrån sig söndagsgåfvan, de ohelga sin sabbat, de ha tappat bort sin hvilodag -- skulle de kunna lefva ett godt familjelif, där frid och sanning mötas, där trohet och kärlek föröna, försköna och förädla dem, som bo under samma tak? Omöjligt! Den familjelucky, som bor i sådana hem, är mera sken än verklighet. Hvilodagens välsignelse för familjelivet vilja vi ännu närmare söka att belysa genom ett par exempel.

Vi tänka oss ett hem -- ett arbetarehem. Mannen är hela dagen borta på sitt arbete. När han på kvällen kommer hem, går han, trött som han är, snart till hvila. Tidigt följande morgon står han upp och går till sitt arbete. Merendels sova barnen, när han går bort och kommer hem. Tänkom oss, att det skulle gå så dag efter dag, vecka efter vecka, utan någon annan omväxling än den mellan natt och dag. Ingen tid till förtroligt umgänge med familjen. Ingen tid till ädel förströelse med de små. Barnen blifva lämnade utan fadersvård. Hustrun får, bäst hon kan, sörja för deras uppfosturan. Det är otänkbart, att ett ädelt och sunt familjelif under sådana förhållanden skall kunna råda. Men det finns en hvilodag i hvarje vecka: "en dagarnas drottning", som Augustinus kallar den. Då kan man i sin familj få gifva och mottaga bevisen på kärlek och förnöjsamhet. Då höres barnens jubel och deras glada lekar. Det är söndag i hemmet, så att det både syns och höres. Det är söndagsstämning i det lilla hemmet. Därpå har en hvar fått sin del. Stugan är ren. Och finns nu därtill något behof efter inre renhet, så samlar familjefadern de små omkring Guds ord någon stund, samlar den till bön och sång. Eller gå de till "Barnens tempel", bilden af det himmelska hemmet. -- Sådana hem finnas väl ännu här och hvar i vårt

land. Men om ingen söndag finnes, så skulle ytterst få sådana hem finnas. Söndagen är i sanning en välsignelse-rik dag för familjelivet.

Se här en annan bild -- ett hem, där man icke firar söndag. Mannen arbetar på den dagen. Såsom ersättning därför tar han kanske måndagen fri. Sälunda vänjer han sig vid oordentlighet. Likaså hustrun och barnen. -- Då mannen på söndagen går i hvardagskläderna, gör hustrun likaså. Hon vill icke besvära sig med att göra hvarken sig själf eller barnen rena, när icke mannen gör det. Snart får själfva hemmet sin andel af oordning och orenlighet. Det företer söndag som söckendag en snuskig anblick. Mannen börjar känna otrefnad i hemmet. Han blir allt mera retlig till lyonet. Det hörs ofta gnabb och strid mellan makarna. Mannen börjar så gå till kroger. Begäret efter starka drycker i förening med kroglivets glam, får en allt större makt öfver honom. Den ena synden följer den andra. Vanan blir en last. Mannen blir drinkare. Hustrun måste arbeta så länge hon förmår för familjens uppehälle. Barnen lämnas utan vård. De växa upp under oreda och förvirring. -- Olyckliga familjelif! Arma hem! -- Därifrån kommer intet godt. Där dans "ligapojkar". Från sådana hem utgå merendels samhällets olycksbarn. Visserligen kunna sådana sorgliga förhållanden vara föranledda af många orsaker, såsom dåliga anlag, ounda sällskap, osedlig och dålig litteratur m. m., men de dåliga hemmen, inflytandet från det oregelbundna dåliga familjelivet, bära skulden till de olyckliga följderna. Och bakom dessa hem stå de missbrukade och föraktade söndagarna i de flesta fall.

Ett värdslösande af denna heliga dag förer enligt de ojäfvaktigaste vittnesbörd allt sundt och ädelt familjelif mot sin upplösning.

Donationer. Godsägaren Carl Mattson på Lundby i Å socken på Vikbolandet, hvilken afled den 15 september förlidet år, har testamenterat 10,000 kr. till Svenska diakonissanstalten, 10,000 kr. till Fjellstedtska skolan. Hvad som återstår af den till 150,000 kr. uppskattade förmögenheten, med afdrag af en del andra testamentariska dispositioner, tillfaller Evangeliska fosterlandsstiftelsen.

Fiskarnas vandringar. För att utröna, hur långt fiskarna gå på sina vandringar, har det biologiska institutet på Helgoland låtit infånga en hel del fiskar, som det låtit förse med små aluminiumskyltar, märkta "H 02" och fästade vid en ring öfver fiskens stjärt. Fiskarna ha därpå åter släppts i sjön, och institutet har utlovat belöningar åt dem, som fånga några af de sålunda märkta fiskarna och skicka dem tillbaka till institutet med nögranna upplysningsur om hvår de infångats.

Alla större fisklägen vid Nordsjön ha underrättats om saken.

J. R. BROWN, SVENSK LÄKARE & KIRURG.

Kontor: timmar:

10-12 f. m., 2-4 och 7-8 p. m.

Träffas å sitt kontor i Chamber of Commerce Building öfver Malstrom Bros. apotek.

TACOMA,

WASHINGTON

LINDBERG GROCERY CO.

Wholesale ...Grocers...

and importers of

SCANDINAVIAN SPECIALTIES.

Telephone Main 122.

1932 Pacific Ave.

Tacoma, Wash.

Biljett- köpare!

SPARA PENNINGAR

Genom att försäkra eder om biljetter från Skandinavien nu (gällande för ett år), ty priserna komma snart att stegas.

Kom ihåg

det mycket omtalade Pierpont Morgan-ångbåts-syndikatet, hvilket ganska snart träder i kraft.

Vi representera alla ångbåtsbolag, och ni kan själf välja den linje, öfver hvilken eder passagerare skall resa.

Vi sända biljetterna pr registrerad brev till passageraren och gifva honom samtidigt alla nödiga förklaringar med hänsyn till resan, på svenska, så att inga extra utgifter förekomma.

Vi blifva regelmässigt underrättade pr telegraf om eder passagerares afresa och ankomst, och kunna vi således gifva eder nöjaktig underrättelse om ankomsten och bespara eder mycket obehag, genom att ni slipper vänta i dagvis vid järnvägsstationen på edra vänner.

Kom ned på kontoret, eller skriv eller telefonera, och skall det städse vara oss ett nöje att vägleda och icke missleda eder.

A. CHILBERG,

under Scand. American Bank,

1st ave. & Yesler Way,

Long Dist. Telef.: Main 528.
Independent Phone: 528.

Seattle, Wash.

"Den som spar, han har." Spara 10-centaren, och dollarn är Er. Insätt Edra besparingar i SPOKANE & EASTERN TRUST CO.'S sparbanksafdelning. Intresse betalas i januari och juli.

SPOKANE & EASTERN TRUST CO.,
Moscow, Idaho.

Moscow's Shoe Store

Galoscher, Fältstöflar,
Strumpor.

Lagning utföres. J. M. PRICE, ägare.

J. C. WOLF

DEALER IN

Staple & Fancy Groceries, Crockery,
Tropical & Domestic Fruits

MOSCOW, IDAHO.

D. H. HOLMAN

* DENTIST *

Teeth extracted without pain by use of
local anesthetics. No hypodermic
needle. Only best material used.

MOSCOW, IDAHO.

Beum & Iverson

Skandinaviska
SAKFÖRARE och
Fastighetsmäklare*

MOSCOW, IDAHO.

The Golden Rule

Everything in

Dry Goods and Clothing
at the lowest possible price.

MOSCOW, IDAHO.

ADAMS & CO.

Grocerihandel

Spicer Block.

MOSCOW, IDAHO.

HARRY GRICE

Skräddare.

Mänsekiperingsartiklar, skor och hattar

Spokane & Eastern Bank Block,

MOSCOW, IDAHO.

NILS PETERSON

Plumbing & Steam Fitting.

Pumpar, Stovar, etc. lagas.

Utför första klassens arbete.

FIRST STREET, MOSCOW, IDAHO.

Third St. Market

Fresh and Salt Meats
Fish and Poultry

FRANK PRICE, ägare. MOSCOW, IDAHO.

T. TOBIASON

DEALING IN

Lumber, Sash & Doors

Main Street, Moscow, Idaho.

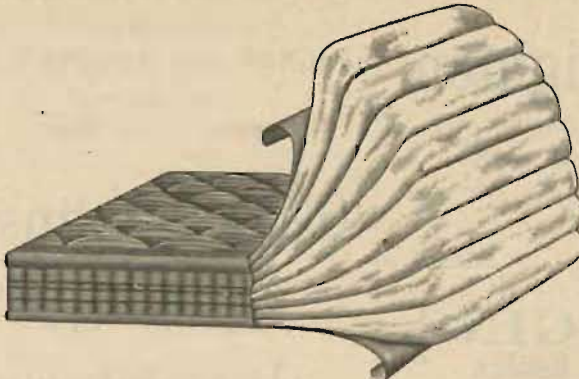
JAMES KILEN

DEALER IN

Household Furnishings,
Stoves and Cooking Utensils, Furniture,
Springs, Chairs and Mattresses.

Full line of Second Hand Goods.

MOSCOW, IDAHO.

Elastic Felt
Mattress
The Best in
The Market.

GRICE and SON MÖBELHANDEL och
LIKBEÖRJNINGSBYRÅ.
MOSCOW, IDAHO

PÅ VÅRT FÖRLAG HAR UTKOMMIT:

Prärieblomman Illustrerad
Litterär
Kalender
TREDJE ÅRGÅNGEN 1903.

Redigerad af redaktör A. SCHÖN, med bidrag af närmare ett fyrttioal svensk-amerikanska litteratörer och artister. Den enda i egentlig mening VITTRA SVENSKA KALENDER i Amerika. - Rikt, intressant och omväxlande innehåll på både vers och prosa.
Pris i Elegant Klotband \$1.00.

Förut har utkommit: OBS! Alla, som rekvirera alla tre årgångarna på en gång, erhålla första och andra årgångarna för nedsatt pris \$1.50, så länge lagret räcker, tre årg. för \$2.50.

Prärieblomman, 1sta Årg., i klotb. \$1.00
Prärieblomman, 2dra Årg., i klotb. 1.00

Korsbaneret Kristlig Kalender
för 1903.
Redigerad af Pastor J. G. Dahlberg.
Tjugufjärde årgången. *** Med talrika illustrationer.
Pris per ex. klotband med guldpresningar 60c., guldsnitt 75c.

Sånger och Sagor En samling dikter
af Jakob Bonggren
Boken, i pryddigt klotband, 384 sidor vanlig oktav, med författarens porträtt efter en ritning af Anders Zorn, kostar \$1.50 eller med guldsnitt \$2.25.

Lutheran Augustana Book Concern,
213 E. 7th Street, ST. PAUL, MINN. ROCK ISLAND,
377-379 Broadway, Room 1009, NEW YORK, N. Y. ILLINOIS.

PIANOS, ORGANS AND SEWING MACHINES ON FREE TRIAL!!!

ELEGANT CENTURY UPRIGHT PIANO, \$125. Warranted 25 years; sent on free trial.
ELEGANT PARLOR ORGANS, \$25 UP. Warranted 25 years; sent on free trial.
ELEGANT CENTURY SEWING MACHINES, BALL-BEARING, \$13. Warranted 25 years; sent on free trial. CASH OR EASY MONTHLY PAYMENTS.

FREE! We trust honest people located in all parts of the world.

Direct from factory to homes at factory prices.

FREE!

WRITE FOR FREE CATALOGUE.
CENTURY MFG CO. DEP'T No. 845 East St. Louis, Ill.

Nämn denna tidning, då Ni skrifer.

Det bästa är alltid det billigaste,
och det är hvad ni får
hos

Geo. Creighton,

parti- och minuthandlare med
**Tyger, Skor och
Kläder**

SVENSKA TALAS
MOSCOW, - - IDAHO.

R. HODGINS, Druggist och Kemist,

Stort förlag af skol- och andra böcker
samt utrustning för kontor och skolor.
Kom in och bese mitt nya lager af
svenska och norska Böcker, Biblar och
Testamenten.

Moscow, Idaho.

L. A. Torsen

Dealer in

Drugs, Patent Medicines, Toilet Articles,
Stationery, School and Office Supplies, etc.,
Paints, Oils, Varnishes and Brushes.

Main Street, Moscow, Idaho.

The Owl Drug Store.

Lumpkin Bros., ägare.

FÖRSTA KLASSENS APOTEK.
Moscow, Idaho.

DR. W. H. CARITHERS, Physician and Surgeon

—OFFICE—

Third Street, - - Moscow, Idaho

Dr. C. D. Parsons PHYSICIAN and SURGEON

Office on 2nd Street,
Near telegraph office.

MOSCOW, IDAHO.

BADGER STORE

David & Ely, Prop's.

Leading General Merchandise Store in Latah Co.
Call and see us.

MOSCOW, IDAHO.

W. A. LAYMAN

har ett rikhaltigt lager af

**Böcker, Skrifmaterialier, Frukter,
Grocerier och Konfekter.**

Alla slags Farmprodukter tagas i ut-
byte för handelsvaror.

Handskar för män och gossar i rikt
urval.

POLSON IMPLEMENT & HARDWARE COMPANY,

WHOLESALE & RETAIL DEALERS IN

Agricultural Implements.

Carriages, Wagons, Hardwood Lumber, and Wagon Makers' Hardware.

LA CONNER AND SEATTLE, WASH.

J. A. BJÖRKLUND

tillhandahåller ett godt urval af

VAGNAR OCH FARMREDSKAP.

Kom och bese dem.

TROY, - - IDAHO.

Olson & Johnson

Möbel- och
Järnvaruhandel.

STORT LAGER. PRISERNA DE BILLIGASTE.
Troy, Idaho.

O. A. JOHNSON

DEALER IN

GENERAL MERCHANDISE

TROY, - - IDAHO.

För erhållande af de BÄSTA och STILIGASTE

Fotografier

—besök—

H. Erichson - - Moscow, Idaho

H. P. EGGAN,

Skandinavisk Fotograf.

Gör mig ett besök.

3:dje gatan. - - Moscow, Idaho.

Nära G. A. R. Hall.

THE GEM CITY HARDWARE COMP., Ltd.

[Efterträdare till Lestoe & Sherer.]

Järnvaruhandel.

BLECKSAKER och STOVAR.

MOSCOW, IDAHO.

You can get everything cleaned,
"Your character excepted,"
at the

Moscow Steam Laundry

Motter, Wheeler Co.,

The Leaders,

MOSCOW, IDAHO.

SVENSK SKOHANDL.

Stort lager af alla slags skodon, såsom
SKOR, STÖFLAR, GALOSCHER, m. m.
Gör mig ett besök.

Gust. E. Wersen, La Conner, Wash.

ALMANACK

FÖR ÅRET EFTER FRÄLSARENS
KRISTI FÖDELSE

—1903—

Till Chicagos horisont, pris 5 cents.
Till Stockholms " pris 5 cents.

Frimärken mottagas som likvid.

The Engberg-Kolmberg Pub. Co.

119 E. Chicago Ave., Chicago, Ill.

Will E. Wallace

JUVELERARE och
.... OPTIKUS

Spicer Block. - - Moscow, Idaho.

Frank Kelly Expert Watchmaker,
Jeweler and Optician.
Established 1888.

Browne Block - - Moscow, Idaho.

HAGAN & CUSHING

tillhandahålla allt som hör till en väl
sorterad

Köttthandel.

BUTIK Å MAIN STREET.

Högsta kontanta pris betalas för bif,
fläsk, färdkött och fjäderfä.

GEORGE W. SANDIN,

SKANDINAVISK

GROCERIHANDEL.

Bleck- och "Granite"-varor.

MOSCOW, - - IDAHO.

Stewart Bros.

Carriages, Buggies and Saddle Horses.

Livery, Feed and Sale Stables.

Give us a call. — Moscow, Idaho.

Augustana och Augustana
Journal. Pris \$2.00 pr år.

Issued the 1st every month
by Lutheran Augustana Book Concern,
Rock Island, Ill.